

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

05 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Nicolae Gordilă și Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriai Ștefan Vodă din 14 august 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 09 octombrie 2013, declarat de către inculpatul,

Vîrlan Ivan Luchian, născut la 17 martie 1958,
originar și domiciliat r-l Ștefan Vodă, s. Cioburciu

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 08.07.2013-14.08.2013
2. în instanța de apel: 04.09.2013-09.10.2013
3. în instanța de recurs: 14.01.2014-05.03.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Ștefan Vodă din 14 august 2013, Vîrlan Ivan Luchian, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, Vîrlan I.L., la 13 aprilie 2013, în jurul orelor 15.00, aflîndu-se la domiciliul său în s. Cioburciu, r-l Ștefan Vodă, fiind în stare de ebrietate alcoolică, fără nici un motiv a tentat s-o lovească pe fosta soție, Vîrlan Nina, cu o țeava metalică în regiunea capului, însă nu și-a dus intenția pînă la sfîrșit din motiv că ultima a reușit să fugă la vecini.

Tot el, la 26 mai 2013, în jurul orei 22.00, aflîndu-se la domiciliul său în stare de ebrietate alcoolică, ca urmare a certții cu fosta soție Vîrlan N., i-a aplicat ultimei lovituri cu pumnii în spate, apoi i-a sucit mâinile, cauzîndu-i dureri fizice și suferințe psihice.

Începînd cu 05 aprilie 2013, Vîrlan I.L., din momentul eliberării din locurile de detenție și-a continuat acțiunile sale violente asupra fostei soții Vîrlan N., cu care la moment locuiesc în casa lor comună, situată în s. Cioburciu, r-l Ștefan Vodă, venind acasă sistematic în stare de ebrietate alcoolică, crea certuri în familie, în timpul cărora o amenința pe Vîrlan N. cu moartea, se adresa cu cuvinte necenzurate, înjosindu-i onoarea și demnitatea, o maltrata fizic, provocîndu-i suferințe fizice și psihice, din care motiv era nevoită să fugă de acasă și să înnopteze la vecini.

Acțiunile lui Vîrlan I.L. au fost calificate în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal – *violența în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică.*

3. Sentința a fost contestată cu apel de către:

3.1 Inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare. În motivarea apelului său a invocat, că instanța de fond a emis sentința de condamnare fără probe directe și pertinente, în sensul întrunirii componentei de infracțiune prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal. Vina nu o recunoaște, între el și fosta soție, Vîrlan N., deseori apar certuri pentru că ea nu-i permite să se folosească de bunurile din gospodărie, însă el nu a amenințat-o și nici nu a maltratat-o.

De asemenea menționează, că în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești nu a fost administrată și cercetată nici o probă, ce ar confirma survenirea consecințelor. La materialele cauzei lipsește raportul de expertiză medico-legală, ce ar constata existența la partea vătămată a leziunilor corporale de grad ușor. La fel, nu există raportul sau concluzia medicului psiholog, ce ar confirma survenirea suferințelor psihice la partea vătămată. Consideră, că în acțiunile sale lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

3.2 Partea vătămată, prin care a solicitat casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei aplicate inculpatului și numirea unei pedepse de 2 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis. În motivarea apelului a indicat, că instanța de fond a aplicat o pedeapsă prea blîndă inculpatului și nu a ținut cont de faptul că ultimul anterior a fost condamnat pentru săvîrșirea unei infracțiuni similare și avînd antecedentele penale nestinse din nou a comis o infracțiune analogică. Aceste circumstanțe îl caracterizează negativ pe inculpat, iar pedeapsa aplicată anterior acestuia nu a fost suficientă pentru reeducarea lui. Mai menționează, că îi este frică de inculpat, se află mai mulți ani în stare de stres, este invalid de gradul doi, permanent se ascunde pe la vecini ca inculpatul să nu o găsească.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 09 octombrie 2013, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat că, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal. Motive de achitare a inculpatului lipsesc, vina acestuia în săvîrșirea infracțiunii imputate a fost cu certitudine stabilită în cadrul ședinței de judecată, în baza probelor administrate și anume declarațiile părții vătămate Vîrlan N., martorilor Șavga E., Cebotari L., Vascan Z., Vătămărescu E.

Referitor la argumentul invocat de către inculpat precum că, la materialele cauzei lipsesc careva raporturi medico-legale, ce ar demonstra faptul maltratării de către el a părții vătămate, instanța de apel a menționat, că din conținutul art. 201¹ alin. (1) Cod penal, nu presupune neapărat existența leziunilor corporale, deoarece violența în familie este definită drept acțiunea sau inacțiunea, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a

provocat suferință fizică sau psihică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral.

Instanța de apel a conchis că motive de numire a unei pedepse mai aspre inculpatului lipsesc, instanța de fond a ținut cont de gradul și caracterul pericolului social al infracțiunii, de persoana inculpatului, de circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului. Ca circumstanță agravantă conform art. 77 Cod penal, instanța de fond corect a reținut - săvârșirea infracțiunii de către o persoană, care anterior a mai comis infracțiuni de aceeași categorie, fiind condamnată pentru aceasta cu executare în închisoare, a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate.

În viziunea instanței de apel, instanța de fond just i-a numit inculpatului pedeapsă de 1 an închisoare cu executare în penitenciar de tip închis, ținând cont de prevederile art. 34 alin. (1) Cod penal, deoarece Vîrlan I.L. a săvârșit infracțiunea imputată, în stare de recidivă, fiind anterior condamnat prin decizia Curții de Apel Bender din 11.07.2012, în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis și ispășind pedeapsa iarăși a săvârșit o infracțiune similară.

6. Hotărârile adoptate pe caz, sînt atacate cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare, invocînd că:

- nu a săvârșit infracțiunea imputată;
- nu a bătut-o pe fosta soție, ce se dovedește prin lipsa raportului de expertiză medico-legală;
- condamnarea sa este bazată doar pe cuvintele părții vătămăte, care are scopul de a-l deposeda de propria casă.

7. Verificînd argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Analizînd textul recursului, Colegiul reține, că recurentul semnalează temeiul de casare prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Sub incidența împrejurării de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*” se raportează acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Instanța de recurs statuează că instanța de fond și cea de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar atât ale apărării, cât și ale acuzării, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Vîrlan I.L. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Totalitatea probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat în textul hotărîrilor instanțelor de fond și apel, și anume: declarațiile părții vătămate Vîrlan N., martorii Cebotari L., Șavga E., Vascan Z., Vătămărescu E., care au confirmat că, inculpatul revenind acasă după ispășirea pedepsei penale, manifestă comportament agresiv și violent față de fosta lui soție cu care locuiește în aceeași gospodărie, numind-o cu cuvinte înjosoare, o amenință cu răfuiala fizică, o maltratează fizic, ultima fiind nevoită să fugă de acasă și să înnopteze pe la vecini.

În prezenta speță, din cumulul de probe menționat în acțiunile inculpatului, Colegiul atestă prezența vădită a *laturii obiective* a infracțiunii prevăzută de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, ce constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiune manifestată fizic și verbal; urmările prejudiciabile sub forma suferinței fizice, vătămări ușoare a integrității corporale sau a sănătății, suferințe psihice.

Prin urmare instanța de recurs menționează că, acțiunile inculpatului săvîrșite asupra părții vătămate și anume lovirea, sucirea mânilor, fapt confirmat de către martorii Cebotari L. (f.d. 180-181) și Șavga E. (f.d. 182-183) se califică ca - *violență fizică*, iar provocarea stărilor de tensiune și de suferință psihică prin ofense, înjurare, insultare, amenințări verbale, cauzate părții vătămate de către Vîrlan I.L., fapt confirmat prin declarațiile tuturor martorilor audiați în ședință de judecată, este apreciată ca - *violență psihologică*. Violența fizică și psihologică, în speța dată, sînt modalități factive de realizare a acțiunii prejudiciabile din contextul infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, care este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul producerii suferințelor fizice, vătămării ușoare a integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral.

Totodată, Colegiul remarcă, că pentru aplicarea răspunderii în baza alin. (1) art. 201¹ Cod penal, este suficient să se producă una din urmările prejudiciabile enumerate în dispoziția acestei norme penale.

În cazul dat, Colegiul atestă și prezența *laturii subiective* a infracțiunii imputate inculpatului, ce se caracterizează prin intenție directă și anume este evidentă, la fel din declarațiile părții vătămate și martorilor audiați în cauza dată.

Referitor la argumentul inculpatului, precum că lipsesc expertizele medico-legale pentru confirmarea existenței leziunilor corporale, Colegiul precizează, că în cazul dat, lipsa leziunilor corporale, nu exclude prezența elementelor infracțiunii imputate.

Astfel, Colegiul constată, că în prezenta speță s-au stabilit toate elementele infracțiunii imputate inculpatului și ca urmare, temeiul stipulat în pct. 8) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind confirmate presupusele erori de drept invocate de către recurent.

În privința alegației inculpatului, referitor la fondarea condamnării sale doar pe declarațiile părții vătămate, care are scopul de a-l deposeda de propria casă, instanța de recurs o apreciază ca declarativă și nefondată.

Raportînd argumentele invocate de către recurent la speța supusă judecării Colegiul constată că, acestea au fost invocate și în apel, asupra cărora instanța de apel s-a expus detaliat. Astfel, Colegiul menționează că argumentele invocate în recurs au constituit deja obiectul de examinare în instanța de apel, care, respectînd prevederile art. art. 414 - 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul inculpatului și a adoptat o hotărîre legală, întemeiată și motivată, argumente fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărîrea atacată, și apreciază că nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

Reieșind din cele sus indicate, Colegiul concluzionează că temeiurile indicate de recurent nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, ce ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul rejudecării hotărîrilor judecătorești și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Ștefan Vodă din 14 august 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 09 octombrie 2013, declarat de către inculpatul, **Vîrlan Ivan Luchian**, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 martie 2014.

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti